

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐԿԱՆ

Իմ մահը

Եթե տժգոյն մահու հրեշտակ
Անհուն ժպտով մ'իջնէ իմ դէմ...
Շոգիանան ցաւքս ու հոգիս,
Գիտցէ՛ք որ դեռ կենդանի եմ:

Եթե սրնարըս իմ տիպար
Մոմ մը վըտիտ ու մահադէմ
Ո՛հ, նըշուլէ ցուրտ ճատագայթ,
Գիտցէ՛ք որ դեռ կենդանի եմ:

Եթե ճակտովս արտօսրագօծ
Զիս պատանի մէջ ցուրտ գերթ վէմ
Փաթթեն, դընեն սեւ դագաղը,
Գիտցէ՛ք որ դեռ կենդանի եմ:

Եթե հընչէ տխուր կոչնակ,
Թրթռուն ծիղաղն մահու դժխենմ,
Դագաղս առնէ իր յամր քայլ,
Գիտցէ՛ք որ դեռ կենդանի եմ:

Եթե մարդիկն այն մահերգակ,
Որք սեւ ունին եւ խոժոր դէմ՝
Համասրփոեն խունկ ու աղօթք,

Գիտցէ՛ք որ դեռ կենդանի եմ:

Եթ՛ յարդարեն իմ հողակոյտ,

Եւ հեծեծմամբ ու սրգալէն

Իմ սիրելիքը բաժնրին,

Գիտցէ՛ք որ դեռ կենդանի եմ:

Իսկ աննըշան եթէ մնայ

Երկրի մէկ խորշն հողակոյտն իմ,

Եւ յիշատակս ալ թառամի,

Ա՛հ, ա՛յն ատեն ես կը մեռնիմ:

1871